Ara Malikian, ‘in crescendo' fins a la catarsi

Ara Malikian, ahir durant un moment del concert Foto: JOAN CASTRO / ICONNA.

D'entre el públic i endinsant-se a les tenebres va irrompre Ara Malikian ahir al concert que va oferir a l'Auditori de Girona dins la programació del Temporada Alta. Així, amb el seu aire místic i esperrucat, com si sorgís d'un quadre de Chagall, va encetar un recital d'aquests que el públic no oblidarà mai, demostrant el perquè se'l considera un dels grans virtuosos del violí a escala mundial.

I com ha de ser, amb tot perfectament mil·limetrat fins al detall, sense que ho aparenti. I, com els seus temes, sempre in crescendo, amb el públic que omplia el recinte entregat des del primer moment i, a la recta final, ovacionant dempeus el músic i la seva formació habitual (encara que semblin una banda de rock: viola, contrabaix, violoncel, taules índies i percussió).

“Hi ha gent que surt de l'armari, jo vaig sortir del fossat”, bromeja el músic d'origen libanès i de sang armènia. Una decisió que s'entén quan és dalt de l'escenari i que el públic aplaudeix, perquè pocs com ell han aconseguit atraure un públic tan heterogeni per escoltar un virtuós de la corda. Des de nens fins a aficionats al heavy metalse senten atrets per aquest músic que vibra i fa vibrar, tant si interpreta una peça de Vivaldi com Les quatre estacionso Kashmir de Led Zeppelin. O emocionar-te, amb versions flamenques del Zyryab de Paco de Lucía o temes propis com 1915, dedicada a denunciar els genocidis que afecten la història de la humanitat.

En aquesta gira, titulada Live, Malikian ofereix un viatge musical per molts estils, èpoques i cultures. Fent de l'heterodòxia un art majúscul. Del “rotllo moro” –en paraules seves– al “rotllo jueu”. D'una versió de Radiohead a David Bowie i el seu emotiu Life on Mars. També temps per versionar un tema de la banda sonora de Pulp fiction de Tarantino perquè sempre ha volgut ser John Travolta, com va dir, i marcant-se un ball que, ho sentim, ni s'hi assembla, però sí que va arrencar-nos el somriure. Perquè, a més de músic, també és un showman, no ho oblidem. Per acabar, un tema de Bach, no sabem si per homenatjar el seu pare o perquè, realment, estima la música clàssica.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 14-11-2016 Pàgina 23

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1021719-ara-malikian-lin-crescendo-fins-a-la-catarsi.html